



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2797/05
14.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Звездане Лутовац и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужиоца "АА" и ББ, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, СУП у ВВ, ради накнаде штете, решавајући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Пироту Гж. број 24/05 од 23. 6. 2005. године, у седници већа одржаној 14. 02. 2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Пироту Гж. бр. 24/05 од 23. 6. 2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Пироту П. 451/03 од 10. 5. 2004. године у ставу првом изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је тужена обавезана да му исплати на име накнаде штете настале привременом забраном рада његовог "АА", у периоду од 12. 9. 2000 године до 15. 4. 2003. године 325. 327,32 динара, а на име накнаде личних примања на основу рада због незаконитог престанка радног односа, по месецима и износима, и камата доспелим на месечне износе, као и на име доприноса од бруто зараде и трошкова послодавца за ПИО у износу од 85.558,00, здравственог осигурања у износу од 49. 424,00 динара, и за не запослене раднике у износу од 4. 568, 32 динара или у укупном износу од 139. 550,32 динара и исплате дуга 4.500 динара са законском затезном каматом од 1. 12. 2000. године па до исплате, све како је ближе означено у ставу првом изреке пресуде, у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења. У ставу другом изреке пресуде тужбени захтев преко досуђеног износа и предходног става, а на име да се тужена обавезе да му плати на име накнаде личних примања још 24. 279,00 динара, доприноса 21.804, 46 динара, трошкова смањења штете у износу од 14. 585, 50 динара, поновног отварања "АА" износ од 799. 860,00 динара и повреде угледа од 100. 000,00 динара или у укупном износу од 960. 528, 96 динара, одбијен је као неоснован. У ставу трећем изреке пресуде тужена је обавезана да тужиоцу плати на име трошкова парничног поступка 100.000,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде, док је у ставу четвртом изреке утврђено да је тужба тужиоца "АА" повучена.

Решавајући о жалбама обеју парничних странака изјављених против те пресуде, Окружни суд у Пироту је пресудом Гж. број 24/05 од 23. 6. 2005.године у ставу првом уважио жалбу тужене и преиначио првостепену пресуду у ставу првом и трећем изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му плати на име накнаде штете настале привременом забраном рада његовог "АА" у периоду од 12. 9. 2000 године до 15. 4. 2003. године у месечним износима са законском каматом од дана доспелости па до исплате, како је то у изреци пресуде ближе означено. У ставу другом изреке потврђена је првостепена пресуда у ставу другом, а жалба тужиоца као неоснована одбијена. У ставу трећем изреке пресуде констатовано је да је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке остала неизмењена, док је у ставу четвртом изреке тужилац обавезан да туженој плати на име трошкова парничног спора износ од 9. 050, 00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против те пресуде Окружног суда у Пироту тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77..."Службени лист СРЈ" бр. 27/92, са свим каснијим изменама и допунама) у вези члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да је решењем МУП-а РС-СУП Пирот од 16.5.2000. године наложено "АА", чији је власник тужилац, да у року од 30 дана прими у радни однос на неодређено време са пуним радним временом једног возача инструктора. Ово са разлога што је наведени "АА" имао само једног возача инструктора у сталном радном односу, а према Правилнику о условима за рад "АА" ("Службени гласник РС" бр. 2/83 од 22. 1. 1983. године), такав "АА мора да има бар два возача инструктора у сталном радном односу, да би се обезбедила обука кандидата за возаче и полагање возачких испита у складу са прописима о спровођењу возачких испита. Решењем истог органа од 6. 9. 2000. године привремено је забрањен рад наведеном "АА" док не заснује радни однос на неодређено време са пуним радним временом са још једним инструктором с позивом на одредбу члана 93. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, којим је прописано да ће ако "АА" у одређеном року не

испуни прописане услове, односно не отклони утврђене недостатке, орган унутрашњих послова привремено забранити његов рад док не испуни прописане услове, односно не отклони недостатке. Изјављену жалбу на наведено решење о привременој забрани рада "АА", Министарство унутрашњих послова РС-Ресор јавне безбедности – Управа саобраћајне полиције у Београду је својим решењем од 2. 11. 2000. године одбила као неоснован, с позивом на на одредбу члана 12. Правилника о начину полагања возачког испита, ("Службени гласник РС" бр. 2/83) којим је предвиђено да члан испитне комисије из редова возача инструктора мора бити у радном односу са пуним радним временом у "АА" возача који образује испитну комисију. Против наведеног решења постојала је могућност покретања управног спора пред Врховним судом Србије, али такав спор није покренут.

Одлуком Уставног суда РС од 13. 2. 2003. године утврђено је да одредба члана 12. став 2. Правилника о начину полагања возачког испита ("Службени гласник РС" бр. 2/83) није у сагласности са Уставом и законом, па је стим у вези МУП РС, Ресор јавне безбедности, Управа саобраћајне полиције у Београду по захтеву наведеног "АА" донела решење 8. 4. 2003. године којим је измењено раније решење од 2. 11. 2000. године и поништено решење 6. 9. 2000. године о привременој забрани рада "АА", те је предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно закључио да поступање органа туженика приликом доношења решења о привременој забрани рада "АА" власништво тужиоца, није било незаконито и несавесно, па је правилно применио материјално право када је првостепену пресуду преиначио и тужбени захтев тужиоца за накнаду штете одбио као неоснован, с позивом на одредбу члана 56. Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука ("Службени гласник РС" бр. 32/91 и 67/93).

Наиме, одредбом члана 56. став 1. наведеног закона, прописано је да закони и други прописи и општи акт за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом или законом не могу се примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке уставног суда, ако до тада нису правноснажно решени, док је у ставу другом предвиђено да прописи и други општи акти донети за извршење закона и других прописа за које се одлуком уставног суда утврди да нису у сагласности са уставом и законом неће се примењивати од дана објављивања одлуке Уставног суда, ако из одлуке произлази да су ти прописи и други општи акти несагласни у уставу и закону.

Стоји чињеница да је одлуком Уставног суда Србије од 13. 2. 2003. године утврђено да одредба члана 12. став 2. правилника о начину полагања возачког испита ("Службени гласник РС" бр. 22/83) није у сагласности са уставом и законом, на основу које иначе забрањен рад "АА" возача тужиоца решењем од 6. 9. 2000. године и које је било основ за доношење коначног решења туженика 2. 11. 2000. године, али наведена решења су донета пре доношења одлуке Уставног суда. Следствено томе, приликом доношења тих решења овлашћена службена лица туженика су поступала у складу са одредбама Закона о безбедности саобраћаја на путевима и Правилника о начину полагања возачког испита, те нема места одговорности тужене за евентуалну штету коју је тужилац претрпео због привремене забране рада "АА" у смислу члана 172. став 1. ЗОО. Проузроковање штете има за последицу одговорност за ту штету под условима и на начин прописан законом. У смислу члана 154. став 1. ЗОО, предвиђено је да ко другоме проузрокује штету дужан је да исту накнади, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Штетна радња састоји се у чињењу које је против законито, а у овом случају не постоји противзаконитост у раду органа туженог.

Без значаја је позивање у ревизији тужиоца на одредбе члана 57. и 58. Закона о поступку пред уставним судом и правном дејству његових одлука, јер је орган туженог на основу захтева тужиоца решењем број 224 -112/00 од 8. 4. 2003. године изменио своје решење од 2. 11. 2000. године и поништио решење донето 6. 9. 2000. године о привременој забрани рада тужиоцем "АА".

Са горе изнетих разлога, а на основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз